

BIOGRAFIA RESUMIDA - CATALÀ

Marina Rossell comença a actuar professionalment l'any 1974 telonejant Lluís Llach, Ovidi Montllor, Maria del Mar Bonet... El 1976 edita el seu primer disc "Si volíeu escoltar", produït per Llach, en el qual recopila cançons populars catalanes actualitzades, cançons que l'acompanyen en els seus primers concerts. Aviat, la crítica musical li atorga el nom de "la veu exquisida".

Ha gravat més de 20 discos, entre els quals: "Penyora" (1979), premi Fotogramas de Plata, treball que la va fer molt popular i que incloïa el tema *La Gavina*.

Altres dels seus èxits són "Bruixes i Maduixes", Millor Disc Català de L'Any 1980, "Rosa de foc", premi Ràdio 4 per votació popular, "Cos meu recorda", "Barca del temps", Disc d'Or, "Cinema Blau", "Marina" i "Ha llovido", el seu primer disc en castellà i que va tenir molt d'èxit a tot l'Estat i a Iberoamèrica.

Ha publicat també "Entre línies" (1997), "Y rodará el mundo" (2000), "Cap al cel" (2002), "Marítim" (2003) i "Clàssics de Nadal" (2005), "Vistas al mar" (havaneres colonials), "Clàssics catalans" (2007), "Marina Rossell al Liceu" (CD + DVD, 2008). El 2011 publica el que serà el seu primer disc on canta el seu amic Moustaki i que forma part de la trilogia dedicada al cantautor francès d'Alexandria i que tants èxits arreu li ha portat. El CD "Marina Rossell canta Moustaki, vol. 1" (2011) va ser el disc més venut en llengua catalana, amb més de 30.000 còpies. En el vol. 2 (2014), Rossell complia el desig de Moustaki, cantant les seves cançons predilectes, escollides per ell mateix. Tanca la trilogia "Marina Rossell tribut a Moustaki", gravat l'estiu de 2014 al Grec Festival de Barcelona on Rossell es va acompanyar, entre d'altres, de Pia Moustaki (filla del cantant), del cantant francès Nilda Fernández, de David Carabén (Mishima), Cesk Freixas, etc. L'estiu de 2015 Marina Rossell, junt amb el coreògraf Ramon Oller, imparteix un curs de dansa i veu a la Universitat Internacional Menéndez Pelayo (UIMP) de Santander.

El 2015 presenta "Cançons de la Resistència", traduïdes al català per Josep Tero, on Marina Rossell recull i adapta cançons que són de la resistència, nascudes de la Segona Guerra Mundial i contra el nazisme. Cants que formen part d'un paisatge, un moment clau, un moment històric... himnes com *Bella Ciao* (cant dels partisans italians, en el que col·labora el grup Manel), *Lili Marleen*, *Grândola, Vila Morena* (col·labora Enric Montefusco), *La Cançó dels deportats*, *Si me quieres escribir*, *Cant dels Partisans Francesos* (col·labora Paco Ibáñez) o *Quanta Guerra*, escrita per la mateixa cantant. Cançons destinades a crear resiliència i a no oblidar l'infortuni i la catàstrofe que signifiquen les guerres. Signa la portada i la cal·ligrafia l'escultor Jaume Plensa, reconegut internacionalment.

Ha realitzat nombroses gires per Europa, Iberoamèrica i el nord d'Àfrica. De la seva trajectòria internacional en destaquen, entre d'altres, els seus concerts al Théâtre de la Ville de París, al Festival Tenco de San Remo i al Festival Outono Musicale de Como, a més dels seus concerts a Armènia, Bogotà, al Festival Internacional de Cuba, al concert Pro-Indígenes Bolívia, al Festival Barcelona-Sarajevo, al Centre Cultural Guaraní de Paraguai, al Teatre Nacional de Cuba, a la sala l'Ancienne Belgique de Brussel·les, o a la Trastienda i al teatre ND Ateneo de Buenos Aires. Altres grans cites han estat les seves participacions al MIDEM de Canes del 2000 o tots els seus concerts al Palau de la

Música de Barcelona. També ha cantat a Ciutat de La Plata (Buenos Aires, Argentina), Grècia, Roma, França, Suïssa, Frankfurt, Santiago de Xile, Guatemala, Algèria, Bagdad, Israel, Palestina, Ciudad Juárez (Mèxic), Nova York...

Ha col·laborat i gravat amb molts autors i intèrprets, entre els quals cal destacar Moustaki, Montserrat Caballé, Lila Downs, Miguel Poveda, Angelo Branduardi, Tete Montoliu, Luis Eduardo Aute, Carlos Cano, Marc Parrot, Santiago Auserón, Paco Ibáñez, Manzanita, Maria del Mar Bonet, Toti Soler, Pedro Guerra, Roger Mas, el multinstrumentista argentí Pedro Aznar, Kepa Junkera, Sérgio Godinho, María Dolores Pradera o el grup Mishima.

Arran del seu compromís cívic i social, Marina Rossell ha rebut diversos premis, molts d'ells reconeixements que van més enllà de la seva vessant artística, com la Creu de Sant Jordi, concedida per la Generalitat de Catalunya (1988). Ha estat nomenada *Visitante ilustre* de Ciudad de La Plata (Argentina, 2007), ha rebut el Premi Olof Palme pel seu suport a la pau (2007), el premi Protagonistas (2010), el premi de la Academia de la Música al "Mejor disco de Música Tradicional" de l'any 2009, el Premi Enderrock a la millor producció del 2012 pel disc «Marina Rossell canta Moustaki» i el Premi Altaveu 2013 a una trajectòria...

Marina Rossell: petita història d'una veu exquisida

Infància al camp

La Marina Rossell va ser nena de genolls bruts a la Gornal, el petit poble on va néixer, que es troba situat a la comarca del Penedès, entre el mar i la muntanya. Tot un atzar per la futura cantant, que quan era petita corria de l'era a la vinya i de la vinya a casa, on s'aturava silent, per escoltar les cançons que la seva mare cantava mentre rentava la roba al safareig. El pare era pagès.

Les cançons eren arreu

Durant la seva infantesa, i la de tanta gent, en els dies assenyalats, es donaven la mà els actes de la petita església, amb cants de professions, tardes de catecisme, setmanes santes amb mantellina al cap i cançons de les festes de Nadal, amb els actes lúdics: les caramelles, els pastorets, els balls de festa major, i els actes més pagans: l'estrèpit de foc i petards de les revetlles d'estiu. Tot això forma part del seu primer bagatge musical.

Adolescència amb guitarra a Barcelona

Que la Marina, la tercera de cinc germans, decidís marxar de la Gornal amb només setze anys, va ser el seu primer acte de valentia personal de cara i a favor seu. Com a equipatge duia una guitarra, una maleta petita i un destí: Barcelona. Tot just arribar a la gran ciutat se li va sumar el desconcert i alhora la seducció que li produïa aquell món nou. Fins que no va aconseguir una plaça d'infermera en un hospital, al torn de nit, va feinejar en diversos llocs, però va ser la feina d'infermera la que li va donar la possibilitat de seguir amb les classes de solfeig començades al Vendrell quan era a la

Gornal. A mida que la Marina creixia a Barcelona, li creixia la importància de la música dins seu. Encara no sabia que l'instrument més valuós que tenia el duia a sobre: la veu.

La veu exquisida

La veu de la Marina Rossell, càlida i intensa com poques, és la seva empremta més personal i identificable. Més ponderada a mesura que passen els anys, adquireix matisos, s'enriqueix i es nodreix de les vivències musicals i de nous horitzons. El 1974 va començar a cantar, intervenint en les primeres parts d'en Lluís Llach i Ovidi Montllor. La Marina va ser la veu de la transició, la d'una generació que Catalunya no en va donar cap altra, o si més no, no de la seva alçària i durada en el temps. Des del 1976 fins ara, ha enregistrat vint treballs discogràfics, alguns d'ells amb distribució internacional: EE.UU, Europa: França, Alemanya, Anglaterra, Portugal, Bèlgica, fins Japó o Sud-Amèrica: Argentina, Xile, Uruguai, Paraguai...

Compromís i actitud solidària envers el món

Per la seva condició de cantant, ha pogut realitzar innumbrables viatges de caràcter solidari: des d'Armènia, Bòsnia, Colòmbia, el Sàhara, Palestina, Israel, fins a Ciutat Juàrez a Mèxic, Cuba, i a Bagdad, uns dies abans d'esclatar la guerra de l'Iraq. Aquest privilegi li ha servit per afirmar-se més, si és possible, en la seva actitud, sempre compromesa amb la pau i al servei de les llibertats civils, i individuals, la qual cosa també l'ha feta mereixedora de premis de gran importància i contingut, com l'Olof Palme de la Pau.

Al Gran Teatre del Liceu l'11 de Setembre '08

Al Liceu ha cantat peces intemporals, que configuren els pilars de la Renaixença, el Modernisme i el Noucentisme, fins als nostres dies. Un segle i mig de la nostra història, revaloritzant el nostre patrimoni cultural. Un patrimoni i una història que la Marina no es cansarà de cantar. En fer-ho, tornarà a berenar pa amb xocolata, i correrà de la vinya a casa, per la Gornal, i evocarà sa mare... Tot un món de coses i persones estimades que ja no hi són. I així la seguirem, al vol de la seva veu diàfana.
Gràcies per acompanyar-nos!